

Luzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Trslan

Kouzelná třída v 400

čte ní
pro
prv | ňáč
ky

bambóok

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambóok®

Luzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Fuštan

Kouzelná Máida v 100

čte ní
pro
první
ky

bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

KOUZELNÁ TŘÍDA V ZOO

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 7306. publikaci

Ilustrace Drahomír Trst'án

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 80

Vydání 1., 2019

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2019

Cover Illustration © Drahomír Trst'án

ISBN 978-80-271-0088-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-0076-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-2572-2 (print)

Obsah

Předmluva	7
Hádanka	9
Co všechno víte?	13
Jak se chovat v zoo	17
Tajný výlet	21
Houpačka	25
V želví kůži	29
Želví závody	33
Troubící slon	37
Standa a René jako akrobati	41
Vzpěrači s chobotem	45
Co je to voliéra?	49
Mluvicí papoušek	53
Létající třída	57
V pavilonu u opic	61
Přejedená opice	65
Kouzlo dobroty	69
Namydlené labutě	73
Zpátky ve škole	77

Předmluva

Všechny děti nemají to štěstí, aby je učila kouzelná víla. Jedné třídě se to ale přihodilo. Možná jste si o tom přečetli v těchto knížkách:

Dobrodružství a zážitků, které děti s kouzelnou vílou měly, bylo tolik, že se ani do všech těchto knížek nevešly. O jednom dalším dobrodružství kouzelné třídy vám proto budeme vyprávět v novém příběhu.

Hádanka

Když děti zjistily, že je učí kouzelná víla, do školy se těšily. Nejenom proto, že s vílou jim učení šlo samo. Byly také zvědavé na další a další nová kouzla. Nikdy nevěděly, co si pro ně paní učitelka Jasmína Bílá přichystá. Každý den je čekalo nějaké překvapení. Jak jinak než kouzelné!

„Příští hodinu budeme mít prvouku,“ oznámila paní učitelka dětem na konci matematiky. „Seznámíme se se zvířaty,“ dodala na vysvětlenou. Nic dalšího říct nestihla, protože zazvonilo a ona spěchala do kabinetu. Nemusela přitom vůbec projít dveřmi třídy. Stačila jen trocha vílího kouzlení.

„Zvířata jsou pro mrňata,“ utrousila znuděně Adélka, když si s Maruškou a Petříčkou sedly do jedné lavice. Dělalý to tak skoro každou

přestávku. Daly dvě židle těsně vedle sebe a pak se na ně posadily. Nebylo to moc pohodlné, ale náramně si to užívaly. Měly k sobě blíž a mohly si nerušeně povídat.

„O zvířátkách jsme se učily už ve školce,“ přisadila si Maruška.

„Zvířata znají všichni. Paní učitelka by nás měla učit něco těžšího,“ dodala Petříčka.

Přestávka utekla velmi rychle. Maruška ani nestihla dojíst celý banán, který měla ke svačině. Současně se zvoněním se ve třídě najednou objevila i paní učitelka. Děti už si na to zvykly. Nikdo nebyl překvapený, nikdo se nedivil. Prostě tady najednou byla a další hodina mohla začít.

„Dám vám hádanku. Dobře poslouchejte,“ navnadila děti.

Všichni se na ni upřeně zadívali. Dokonce i René Stojka a Standa Horák. Od té doby,

co je učila víla Jasmína, zlobili mnohem méně než dříve.

„Které velké zvíře má chobot?“ zeptala se paní učitelka.

„Chobotnice,“ vykřikl bez rozmýšlení Standa Horák. Kdyby seděl na kouzelné židli, kterou Jasmína používala při zkoušení, určitě by se mu to nestalo.

Celá třída se hlasitě rozesmála.

Co všechno víte?

„Všichni určitě dobře víte, že slon má chobot. Chapadla patří chobotnici. Ta ovšem žije ve vodě. V moři,“ vysvětlila dětem paní učitelka.

„Já už jsem byla u moře,“ vykřikla Lída.

Jasmína se usmála a pokývala hlavou.

Hned ale Lídě připomněla, že by se měla hlásit o slovo. „Když se budeme překřikovat, bude to tu vypadat jako u paviánů.“

Honzík se začal hlásit. Rukou třepal ve vzduchu, aby si ho paní učitelka všimla.

„Copak, Honzo?“ vybídla ho.

„Co jsou to paviáni?“

Paní učitelka Honzovi neodpověděla hned, jak to měla ve zvyku. Jen se zamyšleně usmála a potom položila otázku celé třídě.

„Kdo z vás zná paviány?“

Přihlásilo se asi pět dětí. Učitelka Jasmína smutně pokrčila rameny. Čekala, že jich bude více. Stále dětem neodpověděla.

„Jistě víte, že jsou zvířata, která žijí na zemi, jiná zase pod zemí, ve vodě nebo ve vzduchu. Některá zvířata mají peří, jiná srst a některá jen pokožku. Některá jsou malá, jiná velká. A taky vydávají různé zvuky. Myslím, že bychom je měli znát, když s nimi žijeme na stejné planetě. Zajímalo by mě, co všechno o zvířatech víte. Které zvíře létá ve vzduchu?“

Ve třídě se zvedl les rukou. Hlásili se snad všichni. Kromě Standy Horáka a Reného Stojky. Paní učitelka začala děti postupně vyvolávat.

„Sova, čáp, vrabec, orel, vrána,“ ozývaly se správné odpovědi.

„Netopýr,“ odpověděl Jirka.

„Výborně!“ pochválila ho víla Jasmína.

„Většinou létají ptáci, ale netopýr je létající

savec.“ Pak se obrátila ke zbytku třídy a dala dětem další úkol: „Teď mi zkuste říci nějaké zvíře, které začíná na písmeno Ž.“

To už se hlásilo méně dětí. Ale i tak se paní učitelka dozvěděla, co potřebovala.

„Žába, želva, žralok, žirafa, žížala,“ odpovídaly děti, když je paní učitelka vyvolala. Byly to správné odpovědi, se kterými byla spokojená. Při zkoušení ji ovšem něco napadlo. Připraví dětem překvapení!

Jak se chovat v zoo

„Za chvíli nám zvonek oznámí konec hodiny. Ale co kdybychom si hned po velké přestávce udělali výlet?“

„Jo, ano, jupí, hurá!“ burácela třída. Žáci samou radostí zapomněli, že se při vyučování nemá vykřikovat.

„A kam poletíme?“ ptal se zvědavě Filip. S paní učitelkou Jasmínou už byly děti zvyklé na ledacos. Na výlety jezdily hromadnou dopravou jen zřídka. Většinou se o jejich cestování postaralo nějaké kouzlo. Nebo prostě někam přeletěly. Byly to báječné okamžiky a všichni tyhle výlety milovali.

„Mohli bychom navštívit zoologickou zahradu,“ odpověděla paní učitelka.

Děti opět zajásaly, ale ona si dala prst před pusou a všichni se v tu ránu ztišili.

„V zoologické zahradě žije mnoho vzácných zvířat. Abychom jim neubližovali, musíme vědět, jak se tam máme chovat.“

„Slušně,“ odpověděla Adélka.

„Správně, Adélko. Ale co to znamená?“

„Že každé zvířátko hezky pozdravíme,“ odpověděl místo Adélky Jirka a celá třída se opět rozesmála.

„Zvířátka zdravit nemusíme, protože naší řeči stejně nerozumějí,“ objasnila dětem Jasmína.

„Ale neměli bychom jim dělat nic, co se jim nelíbí. Nesmíme po nich nic házet. Nesmíme je tahat za ocas nebo jim vytrhávat peří.“

„Ani pávovi?“ zeptal se Lukáš.

Paní učitelka přísně zavrtěla hlavou. „A taky je důležité, abyste se před zvířátky chovali tiše. Víte proč?“

Ted' se přihlásila ke slovu Maruška: „Protože zvířátka by se nás polekala a utekla by.“

„Máš pravdu, Maruško. Zvířátka by mohla být z našeho křiku vystrašená. Nejspíš by neutekla, protože jsou v klecích a ve výběhu. Ale měla by strach. Každý z vás určitě někdy zažil strach. Je to velmi nepříjemný pocit. A taky nebudeme zvířátka krmit lidským jídlem. Každé zvíře potřebuje ke krmení něco jiného. Krmí je ošetřovatelé, kteří se o zvířátka starají. Ti nejlépe vědí, co komu prospívá.“

